

(Четвртак)

Ето, Милена, лежим на лежаљци, пре подне, го, пола на сунцу, пола у сенци, после скоро непроспаване ноћи; како бих могао да спавам кад сам, превише лакосан, облетао без престанка око Вас, кад сам заиста управо онако као што Ви данас пишете био престрављен оним што ми је пало у крило, престрављен у оном истом смислу као што се прича за пророке да су (већ, или још, то је исто) као слабачка деца чули како их зове глас и престравили се и нису хтели, одупирали су се ногама о земљу и мозак им је раздирао страх, а већ су и раније били чули гласове и нису знали откуд је тај ужасан тон доспео управо у тај глас - је ли то била слабост њиховог уха или снага тог гласа - нити су знали, зато што су били деца, да је глас већ победио и угнездио се помоћу тог унапред послатог, слутњом испуњеног страха који су осећали због тог гласа, а чиме још није било ништа исказано о њиховом пророчком одређењу,

јер тај глас чују многи, али да ли су га достојни, то је и објективно још веома неизвесно, а сигурности ради боље је да се то одлучно пориче - дакле, тако сам ту лежао кад су стигла Ваша два писма.

⋮

Једна особеност нам је, чини ми се, Милена, заједничка: тако смо бојажљиви и плашљиви, скоро свако писмо је другачије, скоро свако пуно стрепње због претходног и, још више, ради одговора. Ви нисте такви по природи, то се лако може уочити, а ја, можда чак ни ја нисам, али то ми је скоро постала друга природа и губи се, само у очајању, или у љутњи и, да не заборавим, и у страху.

Понекад имам утисак да имамо собу са наспрамним вратима и свако од нас држи кваку својих врата и довољно је да једно трепне, па да се друго нађе иза својих врата и сад треба онај први још само једну реч да каже, па ће други већ сасвим затворити врата за собом, не можеш га више чак ни видети. Несумњиво ће онај други од нас врата опет отворити, јер је то једна соба, коју можда не можемо да напустимо. Само да нисмо и једно и друго исти, да је једно од нас мирно, да тобож не

обраћа пажњу на оно друго, да
полако доводи собу у ред, као
да је та соба као било која
друга. А уместо да је тако,
свако се од нас крај својих
врата понаша потпуно једнако,
понекад смо чак обоје иза
врата, а лепа соба стоји празна.
Мучки неспоразуми рађају се из
тога. Ви се жалите, Милена, на
нека писма, човек их окреће и
преврће и ништа, а ипак су то,
ако се не варам, управо она
писма у којима сам Вам био тако
близак, тако стишан у крви,
стишавао Вашу, тако дубоко у

шуми, тако смирен у миру, да човек пожели да каже само толико да се кроз крошње види небо, само то, и ништа друго, и да после једног сата каже опет то исто, и ту свакако нема „Ни једна једина реч која не би била добро промишљена“. И то не траје дуго, највише један тренутак, ускоро се опет јављају трубе бесане ноћи. Промислите и то, Милена, какав долазим к Вама, какво тридесетоосмогодишње путовање лежи за мном (а пошто сам Јеврејин, двоструко

је дуже) и кад сам на једном тобож случајном заокрету угледао Вас, коју никад нисам очекивао да ћу видети, а још мање сад, тако касно, онда, Милена, не могу да вичем, нити у мени ишта виче, нити говорим хиљаду лудости, оне нису у мени (не мислим на друге лудости којих има код мене у изобилју), а сазнајем да клечим можда тек по томе што сасвим близу пред очима видим Ваше ноге и милујем их.

И немојте тражити
искреност од мене,
Милена. Нико је од мене не
може више тражити него
што је ја сам тражим, а
ипак ми измакне, да,
можда ми измакне у
потпуности. Али ме у том
лову не охрабрује
охрабривање, него
напротив, онда не могу ни
корака даље, одједном све
постаје лаж и прогоњени
даве ловца. Ја сам на тако

опасном путу, Милена. Ви стојите чврсто крај једног дрвета, млада, лепа, Ваше очи својим зрацима обарају патње света. Играмо се "шкатуле", ја се у сенци шуњам од једног дрвета до другог, сад сам на сред пута, Ви ми довикујете, опомињете ме на опасности, хоћете да ми улијете храброст, запањујете се због мог несигурног корака,

подсећате ме (мене
подсећате!) на озбиљност
игре - ја не могу, падам,
већ лежим. Ја не могу
истовремено ослушкивати
страшне гласове
унутрашњег бића и Вас,
али могу слушати шта они
говоре и то Вама
поверавати, Вама као
никоме на свету.